

แบบทดสอบความมีเมตตา

โดย โนเอล แลมเบิร์ต บาร์ริส
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

เรื่องนี้เกิดขึ้นที่ไต้หวัน

เมลานีวิ่งข้ามสนามเด็กเล่นโรงเรียนเร็วที่สุดเท่าที่ทำได้ เพื่อนร่วมชั้นสามคนของเธอหน้าเธออยู่ไม่กี่ก้าว พวกเขาเกือบถึงเส้นที่ทำเครื่องหมายว่า “บริเวณปลอดภัย”

เธอเหยียดแขนออก และเร่งให้ขาวิ่งเร็วขึ้น ในที่สุด เธอก็เตะพวกเขาสองคนทันเวลา!

“แป๊ะ!” เมลานีพูด เพื่อนๆ หัวเราะขณะล้มลงกับพื้น

“เธอเร็วมากเลย” เกียพูดขณะหายใจเข้าออก

เมลานีเกือบจะเตะเจอนี่ทันด้วย แต่เธอพลาดไป

เจอนี่ชี้ไปที่เธอและหัวเราะ “ช้ามาก!” จากนั้นเขาล้อเธอด้วยชื่อ

เมลานีหน้านี้ว เจอนี่ใจร้ายต่อเธอมาก! เธอไม่ชอบเลย หลังเลิกเรียน เมลานีนั่งที่โต๊ะในครัว ทำการบ้านกับพี่สาวของเธอ แต่ก็ไม่สามารถหยุดนึกถึงสิ่งที่เจอนี่พูดได้ “ลิฟ เธอจะทำอะไรเมื่อมีคนใจร้ายกับเธอ?”

เมลานีถาม

ลิฟมองเธอ “มีคนใจร้ายกับเธอหรือ?”

เมลานีพยักหน้า “เด็กผู้ชายที่โรงเรียน เขาล้อฉันตลอดเวลา”

ลิฟวางดินสอลง “เป็นเรื่องยากนะ ฉันเสียใจด้วย”

เธอเออนหลังและกอดอก “เธออาจจะทำสิ่งดีๆ ให้เขาก็ได้”

เมลานีขุ่นมูก “สิ่งดีๆ หรือ?” นั่นฟังดูไม่สนุกเอาเสียเลย

“ใช่!” ลิฟพยักหน้า “ถ้าเธอดีกับเขา เขาอาจจะดีกลับก็ได้ เธอได้ลองหรือยัง?”

เมลานีส่ายหน้า เธอไม่ค่อยแน่ใจกับความคิดนี้ ทำไมเธอต้องดีต่อคนใจร้ายด้วย?

ภาพประกอบโดย อานาชาร์ ไทท์

คืนนั้น เมลานีสวดอ้อนวอน “พระบิดาบนสวรรค์ ขอทรงอวยพรให้เจอนี่ใจดีต่อข้าพระองค์มากขึ้น” เธอหยุดชั่วคราว เธอนึกถึงสิ่งที่ลิฟพูดอีกครั้ง “และขอทรงช่วยให้ข้าพระองค์พบวิธีทำดีต่อเขาด้วย ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน”

แต่เธอจะทำอะไรดี? ได้บ้าง?

สองสามวันต่อมา ชั้นเรียนของเมลานีไปเดินทางไกลด้วยกัน มีไม้ใหญ่เขียวจืดและลำธารเย็นๆ มากมายระหว่างทาง

เมื่อถึงเวลาพักและรับประทานอาหารกลางวัน เมลานีรับประทานกับเพื่อนๆ ของเธอ จากนั้นเธอสังเกตเห็นเจอนี่นั่งอยู่ใต้ต้นไม้ เขาอยู่คนเดียว บางทีมันอาจจะแบ่งขนมให้เขา เธอก็คิด

เมลานีเดินไปหาเจอนี่และนั่งลง “สวัสดี เจอนี่”

เจอนี่เงยหน้ามองเธอ “สวัสดี”

“เอาลูกก็ไหม?” เธอถาม

เธอยื่นลูกก็ให้เจอนี่ชิ้นหนึ่ง เขารับมาและยิ้ม “ขอบใจนะ”

“นายชอบการเดินทางไกลของเราไหม?” เธอถาม

“ชอบสิ สะพานที่เราข้ามดีมาก” เขากัดลูกก็

“อืม นี้อร่อยมากเลย”

“ขอบใจ! ฉันทำกับแม่และพี่สาวนะ”

เมลานีกับเจอนี่รับประทานอาหารกลางวันด้วยกัน

เสร็จ พวกเขาพูดถึงเกมการ์ดที่พวกเขาทั้งคู่ชอบ

เจอนี่เป็นคนคลั่งมากจริงๆ พวกเขาหัวเราะ

เยอะมาก เมลานีชอบสิ่งนี้มากกว่าตอนที่เขาล้อเธอ

“อยากเล่นเกมด้วยกันไหม?” เจอนี่ถาม

ขณะที่พวกเขาเดินตามคนอื่นๆ ไปตามเส้นทาง

เมลานีพยักหน้าและยิ้ม “เอาสิ!”

พวกเขาพลัดกันกระโดดระหว่างก้อนหิน

ระหว่างการเดินทางไกลที่เหลือ เมลานี

สนุกมาก เมื่อการเดินทางไกลสิ้นสุด

และถึงเวลากลับบ้าน เธอเศร้าที่ต้องกล่าวลา

“สัปดาห์หน้าเรามาเล่นเกมการ์ดนั้นกันเถอะ”

เจอนี่บอก

เมลานีพยักหน้า “โอเค!” ไปก่อนนะ เจอนี่!”

เมลานีโบกมือลาและยิ้ม เจอนี่ไม่ใช่เด็กที่ล้อเธออีกต่อไป

ตอนนี้เขาเป็นเพื่อนเธอ ●

